

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/13/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212205907
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2212205907.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: Stavebné bytové družstvo v Šamoríne, Šamorín, Kováčska 1159/27, IČO 00 589 527, zastúpené JUDr. Tamásom Puskásom, advokátom, Dunajská Streda, Alžbetínske nám. 1203, proti žalovaným: 1. U. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. - S., A. O. XXXXX/XX, 2. U. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. - S., zastúpená Mgr. O. O., pracovníkom Okresného súdu Galanta, o zaplatenie 1.206,02 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 12C/394/2012-78 zo dňa 03.04.2013 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania z r u š u j e a vec mu v zrušenej časti v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 664,49 eura s 9% úrokom z omeškania ročne od 01.01.2012 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, v časti 541,53 eura konanie zastavil. Žalobcovi vrátil 25,43 eura zo zaplateného súdneho poplatku a o trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca predloženými listinnými dôkazmi preukázal nárok voči žalovaným a aj to, že si žalovaní riadne nesplnili svoje povinnosti vyplývajúce im z ustanovení zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a zo zmluvy o výkone správy, ktorou sú viazaní v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Nič na to nezmení ani skutočnosť, že žalovaní priestory prenajímajú ďalšej osobe, nakoľko práva a povinnosti z nájomného vzťahu si musia vysporiadať ako zmluvné strany sami s nájomcom, a naopak, nájomca nie je účastníkom vzťahu v súvislosti so správou nebytového priestoru. Zo strany žalovaných nebola preukázaná žiadna reklamácia služieb voči vyčíslenému nedoplatku a preto súd žalobe v zostávajúcej časti na vykázanom nedoplatku v konečnom vyúčtovaní za rok 2011 vyhovel a zaviazal žalovaných k zaplateniu dlhu spolu s úrokom z omeškania uplatneným žalobcom v súlade s platnou zákonnou úpravou v sadzbe 9%, keďže k omeškaniu dlžníka - žalovaných tu preukázateľne došlo. Písomným podaním zo dňa 27.02.2013 vzal žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie 541,53 eura s odôvodnením, že na základe vyúčtovania za rok 2011 predstavuje nedoplatok žalovaných k 31.12.2011 sumu 664,49 eura. Súd prvého stupňa konanie v späťvzatej časti zastavil. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 8 ods. 1, § 8a ods. 1, § 8b ods. 1, ods. 2 písm. e), § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, § 511 ods. 1, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 vyhlášky č. 87/95 Z. z.. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (v ďalšom texte „OSP“) s tým, že sporové strany boli v spore úspešné približne v rovnakom rozsahu, preto žiadnej náhrady trov konania nepriznal. Čiastočné zastavenie konania súd prvého stupňa pripísal na ťarchu žalobcovi s odôvodnením, že predpísané preddavky sa javia neprímerane vysoké oproti konečnému vyúčtovaniu.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca s poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. f) OSP z dôvodu, že rozsudok v napádanom výroku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal

na skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania nie je riadne odôvodnené, keď súd prvého stupňa len jednoducho konštatoval, že strany boli v spore úspešné v rovnakom rozsahu. Riadne neodôvodnil, prečo mal za to, že strany boli v spore úspešné v rovnakom rozsahu, prečo aplikoval ustanovenie § 142 ods. 2 OSP, prečo nepriznal žalobcovi náhradu trov konania, prečo neaplikoval ustanovenie § 146 ods. 2 OSP. Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď aplikoval na vec výlučne ustanovenie § 142 ods. 2 OSP a neaplikoval ustanovenie § 146 ods. 2 OSP a keď konštatoval, že strany boli v spore úspešné v rovnakom rozsahu. Ustanovenie § 142 OSP upravuje zásadu zodpovednosti za výsledok, tzv. zásadu úspechu. Kritériom pre priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu, ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci pritom závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. Pokiaľ medzi pôvodným žalobným petitom a žalobným petitom naposledy urobeným vo veci samej došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 146 ods. 2 OSP. V predmetnej veci podal žalobca dňa 13.04.2012 žalobu na zaplatenie sumy 1.206,02 eura. Podaním zo dňa 27.02.2013 vzal svoj návrh čiastočne späť, a to v časti o zaplatenie sumy 541,53 eura. Posledným návrhom žalobcu teda bolo to, aby súd zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy 664,49 eura s príslušenstvom. Tomuto poslednému návrhu žalobcu súd vyhovel v plnom rozsahu, keď zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy 664,49 eura s príslušenstvom, pričom návrh ani v časti nezamietol. V zmysle ustanovenia § 142 OSP, t.j. podľa zásady úspechu, mal teda žalobca vo veci úspech v plnom rozsahu. Konštatácia súdu prvého stupňa, podľa ktorého „sporové strany boli v spore úspešné približne v rovnakom rozsahu“ preto nemá oporu ani v zistenom skutkovom stave a ani v ustanovení § 142 OSP. Nakoľko bol návrh vzatý späť čiastočne, súd prvého stupňa mal vychádzať aj z ustanovenia § 146 ods. 2 OSP. Súd prvého stupňa neskúmal, či návrh žalobcu bol podaný dňa 13.04.2012 odôvodnene alebo nie. Žalobca navrhol, aby odvolací súd čo do výroku o náhrade trov konania rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a žalobcovi priznal náhradu trov konania alebo rozsudok v tomto výroku zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili, samostatný odvolací návrh nepodali.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, 204 OSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1, 2, 3 OSP) v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Z obsahu spisu v preskúmvanej veci odvolací súd zistil, že žalobca sa voči žalovaným domáhal zaplatenia 1.206,02 eura, úrokov z omeškania do 31.12.2011 v sume 154,43 eura, úrokov z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.206,02 eura od 01.01.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Pred začatím pojednávania vzal žalobca žalobu späť v časti istiny v sume o 541,53 eura z dôvodu, že odo dňa podania žaloby bolo vykonané vyúčtovanie úhrad za plnenia a použitia fondu prevádzky, údržby a opráv, v zmysle ktorého je suma nedoplatku žalovaných na úhradách za plnenia spojené s užívaním nebytového priestoru a poplatkov do fondu prevádzky, údržby a opráv ku dňu 31.12.2011 v sume 664,49 eura. Žalobca súčasne navrhol, aby súd prvého stupňa uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 664,49 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 664,49 eura od 01.01.2012 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 664,49 eura s 9% úrokom z omeškania ročne od 01.01.2012 do zaplatenia do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti 541,53 eura konanie zastavil. Žalobcovi vrátil 25,43 eura zo zaplateného súdneho poplatku a o trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 OSP tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že sporové strany boli úspešné približne v rovnakom rozsahu, preto žiadnej náhrady trov konania nepriznal. Čiastočné zastavenie konania súd prvého stupňa pripísal na ťarchu žalobcovi, s odôvodnením, že predpísané preddavky sa javia neprímerane vysoké oproti konečnému vyúčtovaniu.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti náhrady trov konania žalobcu.

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Z obsahu preskúmaného spisu z napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že po čiastočnom späťvzati žaloby sa žalobca domáhal voči žalovaným zaplata 664,49 eura s 9% úrokom z omeškania ročne od 01.01.2012 do zaplata a v tomto rozsahu súd prvého stupňa žalobe aj vyhovel, v žiadnej časti žalobu nezamietol. Žalobca bol teda úspešný so svojou žalobou v plnom rozsahu. Odôvodnenie rozhodnutia o trovách konania tým, že sporové strany boli úspešné približne v rovnakom rozsahu, preto nemá oporu vo vecnom rozhodnutí súdu a tento záver súdu prvého stupňa je nesprávny, pričom nie je zrejmé, akou úvahou sa súd prvého stupňa riadil, keď k uvedenému záveru o miere úspechu sporových strán dospel. Dôvodenie súdu prvého stupňa, že čiastočné zastavenie konania pripísal na ľarchu žalobcovi, pretože predpísané preddavky sa javia neprímerane vysoké oproti konečnému vyúčtovaniu, je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Nepriznanie práva na náhradu trov konania žalobcovi, ktorý bol v zmysle vecného rozhodnutia súdu úspešný v celom rozsahu, pričom súd prvého stupňa použil citované ustanovenie § 142 ods. 2 OSP, je nesprávne. Použitie ustanovenia § 142 ods. 2 OSP prichádza do úvahy vtedy, ak z vecného rozhodnutia súdu vyplýva, že účastník mal úspech iba čiastočný - teda ak súd nevyhovel žalobe v celom rozsahu, ale žalobe v časti vyhovel a v časti ju zamietol. Následne - čím viac súd žalobe vyhovel, tým viac je účastník úspešný a naopak, čím je väčší rozsah zamietnutia žaloby, tým je väčšia miera úspechu u žalovaného.

Podľa § 212 ods. 3 OSP na vady konania pred súdom prvého stupňa prihladá odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa ustanovenia § 152 ods. 2, prvá veta OSP, rozsudkom má sa rozhodnúť o celej prejednávanej veci. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca sa pôvodne voči žalovaným domáhal zaplata 1.206,02 eura, úrokov z omeškania do 31.12.2011 v sume 154,43 eura a úrokov z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.206,02 eura od 01.01.2012 do zaplata. Pred začatím pojednávania vzal žalobca žalobu späť v časti istiny vo výške 541,53 eura. Žalobca súčasne navrhol, aby súd prvého stupňa uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 664,49 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 664,49 eura od 01.01.2012 do zaplata a nahradiť žalobcovi trovy konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nevzal výslovne späť žalobu aj v časti úrokov z omeškania do 31.12.2011 v sume 154,43 eura (ako sa v pôvodnej žalobe domáhal) tejto sumy sa však výslovne v podaní zo dňa 25.02.2013 (čiastočné späťvzatie, č.l.70) nedomáha, ako vyplýva zo záveru čiastočného späťvzatia, kde uvádza znenie petitu, po čiastočnom späťvzati žaloby. S touto vadou sa súd prvého stupňa pred rozhodnutím o veci nevysporiadal - teda či žalobca na úrokoch z omeškania do 31.12.2011 v sume 154,43 eura trvá alebo nie. Nakoľko sa však v pôvodnej žalobe uvedených úrokov domáhal a nevzal aj v tejto časti žalobu späť, bolo povinnosťou súdu o uvedených úrokoch rozhodnúť. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd prvého stupňa uvedenými úrokmi zaoberá, pričom uvádza, že v tejto časti nebol nárok dôvodný, do výrokovej časti rozsudku však rozhodnutie o uvedených úrokoch v sume 154,43 eura nepojal. Nerozhodol teda o časti uplatneného nároku, čím odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Napriek skutočnosti, že žiaden z účastníkov v tejto časti rozhodnutie súdu prvého stupňa nenapadol, odvolací súd na uvedenú vadu prihladal v zmysle citovaného ustanovenia § 212 ods. 3 OSP, nakoľko nerozhodnutie aj o tejto časti žaloby má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. S ohľadom na uvedené teda možno uzavrieť, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o trovách konania založil na nesprávnom vyhodnotení miery úspechu účastníkov vo veci, na rozhodnutie o trovách konania aplikoval nesprávnu právnu normu. Na vyhodnotenie úspechu vo veci má vplyv aj rozhodnutie o tej časti žaloby, o ktorej súd prvého stupňa nerozhodol (úrokoch z omeškania do 31.12.2011 v sume 154,43 eura), pričom si jednoznačne neustálil, či na tejto časti žaloby žalobca trvá. Právne závery súdu prvého stupňa preto možno hodnotiť aj ako predčasné. Rozhodnutie odvolacím súdom by však za tohto stavu veci nahrádzalo prvostupňové rozhodnutie, čím by bola porušená zásada dvojinštančnosti súdneho konania, pritom posúdenie podstaty veci v rámci dvojinštančného súdneho konania je súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

S poukazom na uvedené okolnosti dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa spočíva jednak na nesprávnom právnom posúdení veci, keď súd prvého stupňa nedostatočne zistil a vyhodnotil mieru úspechu v konaní a aplikoval nesprávny právny predpis a jednak v odňatí možnosti konať pred súdom, keď nerozhodol o celom predmete žaloby. Rozsudok súdu prvého stupňa preto v napadnutej časti trov konania zrušil podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní sa súd prvého stupňa predovšetkým vysporiada s tým, či žalobca trvá aj na úrokoch z omeškania do 31.12.2011 v sume 154,43 eura, o tejto časti rozhodne (či už procesne alebo meritórne), správne vyhodnotí mieru úspechu v konaní, ktorá závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k uplatnenému žalobnému petitu a rozhodne o trovách konania, pričom rozhodne o trovách konania aj v súvislosti s čiastočným späťvzatím žaloby. Svoje rozhodnutie riadne, zrozumiteľne odôvodní. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne o náhrade trov prvostupňového aj odvolacieho konania (224 ods. 3 OSP).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.